

EVA HRAŠKOVÁ

Hra s iluziemi

MARENČIN PT

Hra s ilúziami

Eva Hrašková
Hra s ilúziami

MARENČIN PT

Copyright © Eva Hrašková, 2023
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2023
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2023
Layout © Marta Blehová, 2023
1011. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1152-5 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1153-2 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1154-9 (ePub)

Moja drahá dcérenka,

lúbim Ťa. Nikdy Ťa žiaden chlap nebude milovať viac, ako som Ťa miloval ja. Áno, žiaľ, keď budeš čítať tieto riadky, bude už minulý čas viac ako vhodný. S najväčšou pravdepodobnosťou už budem... s mamou.

Je toho toľko, čo som Ti za život nechcel povedať. Viem, dcérka, že nie si šťastná, hoci sa vždy tváriš, že si nad vecou, no ja v Tvojom hlase počujem aj to, čo skrývaš. Vieš prečo? Lebo som Tvoj otec. Otec, ktorý chcel navždy chrániť svoju malú princeznú. O to viac ma to celé mrzí. Veľmi som si prial, aby si v živote našla prístav. Bezpečné miesto, ktoré Ti nemôžem poskytovať neustále ja, keďže som Ti musel dať krídla, aby si vzlietla. Vždy som chcel po Tvojom boku vidieť muža, ktorý si bude vážiť, že si taká skvelá, pochopí, kým skutočne si, a bude Ťa milovať viac ako svoj život. Že bude v Tebe vidieť to, čo v Tebe ešte nikdy nikto nevidel. Anjela, ktorý sa skrýva v Tvojom srdci. Bolí to, keď počujem Tvoj hlas podfarbený smútkom, a viem, že hoci nechtiac, zarmútim Ťa aj ja...

Nech sa rozhodneš akokoľvek, chcem, aby si vedela, že Martin nie je mužom, ktorého zaujíma Tvoje šťastie, a aj preto som sa rozhodol urobiť veci inak, ako by si si asi predstavovala.

Tento dom... nebude patriť Tebe, dcérenka, a skôr ako sa nahneváš, nechaj ma veci uviesť na pravú mieru: Markéta nie je mojou milenkou, ako sa pošuškáva po celom okolí... Dúfam, že si sa nenechala zmiasť mienkou iných. Nestihol som Ti ju pred-

staviť. Je naozaj len o pár rokov staršia ako Ty. Tvoja a jej mama kedysi boli priateľkami. S jej otcom sme spolu prednášali na univerzite. Mama Ti isto niekoľkokrát rozprávala príbeh o tom, ako som prežil vlastnú smrť. Bola si vtedy ešte maličká, nemôžeš si to pamätať inak ako z rozprávania. Ja som v tom aute vtedy nesedel sám, ale šoféroval som ho. Na mieste spolujazdca sedel Markétin otec a on nemal toľko šťastia ako ja, aby videl vyrastať svoju jedinú dcérku, on na mieste zomrel.

S jeho rodinou som sa nevidel roky. Nebol som dokonca ani na jeho pohrebe, lebo som ležal posadrovaný v nemocnici. A aj mama s priateľkou pretrhla kontakt. Markétina matka to nikdy nepovedala nahlas, ale vždy ma vinila za smrť svojho manžela. A hoci policajný znalec uznal moju nevinu, ja som sa po celý život cítil vinný.

Soňa som uvidel až po rokoch na pohrebe Tvojej matky, jedinej ženy, ktorú som kedy miloval... Prišla tam spolu s Markétou. Aj Ty si ich stretla, no zahalená smútkom si ich asi prehliadla. Vlastne si ani netušila, o koho ide. Odvtedy sme opäť obnovili kontakty. Dcérka moja, chcem, aby si vedela, že láska až za hrob naozaj existuje, a ja som sa jej nikdy nevzdal. Nikdy som sa nevzdal lásky k Tvojej mame a nikdy som tú skutočnú lásku nijako nepošpinil...

Markéte som celé roky posielal vreckové, aby sa im trochu ľahšie žilo. Netušila to ani Tvoja mama. Vedel som, že by nena-mietala, nikdy sme nestrádali, no nechcel som jatriť hlboké rany. Nebolo to klamstvo, len akési odbremeňovanie môjho svedo-mia...

Po pohrebe ma obe navštívili. Ty si bola ďaleko, nemohla si to tušiť. Soňa zomiera na rakovinu v terminálnom štádiu. Možno je dávno mŕtva, neviem, v akom čase čítaš tento list, a Markétka... Celý život si v sebe nesiem pocit, že jej musím nahradiť otca,

ktorého som jej vzal. Sonina hrdosť by mi to nikdy nedovolila, no pohľad na to dievča... Vždy si predstavujem, že aj Ty si mohla vyrastať bezo mňa. Dievčatko moje...

Ty si ďaleko, úspešná a úžasná lekárka, ona je tu, nablízku, a potrebuje pomocnú ruku. Nikdy by som však neuprednostnil ju pred Tebou, a preto Ťa prosím, čítaj ďalej.

Ak by si si nechala tento dom, stále by si mala na svojich pleciach bremeno a trpkú príchuť akejsi povinnosti vrátiť sa. Viem, že by si dom nikdy nepredala, v domnení, že by sme sa s mamou hnevali. Opak je pravdou.

Tak ako by si sa nemala viazať k ľuďom, pre ktorých nie si celým svetom, tak nie je správne, aby si si viazala k veciam či majetku, zvlášť keď máš našliapnuté na úžasnú kariéru. Ľudia Ťa potrebujú: ak zachrániš čo i len jediného, akoby si zachránila celý svet, dcérka...

Jednoducho, tento dom som daroval Markétke, aby som jej odčiniť celé tie roky, ktoré musela prežiť bez otca. Možno je to hlúpa náplasť, tak to však cítim. Aspoň takto sa o ňu môžem postarať.

Aby Ti nič nechýbalo, v obálke s týmto listom si nájdeš hotovosť. Pätnásťtisíc eur, ktoré som odkladal pre Teba a pre Ninku a ktoré nemali byť predmetom dedičského konania. Dobre ich odlož, nie na účet, ale to Ti nemusím pripomínať... A možno, možno ak ich teraz držíš v rukách, si už voľná ako vták...

Keď si našla list, hľadaj ďalej. V ďalšom skrytom vrecku dedkovho starého kufra nájdeš okrem spomienok aj čosi viac. Vkladnú knižku uzatvorenú na Ninkino meno. Si jej poručníčkou, čiže máš voľné ruky, nalož s ňou, ako chceš. Je na nej vklad stotisíc eur. Možno hodnota tohto domu, ktorý, chápem, mal pre teba iste aj iný význam ako len sumu, za ktorú by si ho predala.

Tie peniaze patria Tebe a Ninke. Disponovať nimi môžeš

jedine Ty, sú však majetkom našej malej Ninušky, aby sa nestalo, ak by ste si s Martinom jedného dňa vyrovnávali účty, žeby sa k tým peniazom dostal aj on. Možno Ti pomôžu na nový, správny štart do života. Mne boli nanič. Odložili sme ich ešte s Tvojou mamou z dedičstva po mojich a jej rodičoch.

A teraz to podstatné. Moje rozhodnutie nesmie spôsobiť, že zatrpkeš, zanevrieš na mňa alebo sa uraziš na Markétu. Možno v nej po mojej smrti získaš sestru, ktorú si nikdy nemala. A možno nie. Všetko bude závisieť len od vás dvoch. Nestihol som sa postarať o to, aby ste sa zblížili, kým som žil, nebudem mať dosah na to, ako sa jedna k druhej budete správať po mojej smrti.

Lúbim Ťa, dcérka. Chcel som byť spravodlivý. Ešte raz mi prepáč, ak Ťa moje rozhodnutie zabolí. Dávam Ti krídla, tak leť.

Tvoj otec

Prológ

Júlia kráčala tmavou ulicou. Zvuk jej vysokých podpätkov sa hlasno ozýval do noci. Mesto zívalo prázdnotou. Akoby sa iba ona sama vracala z práce, akoby si už všetci ostatní za múrmi svojich domov vychutnávali čaro rodinného tepla.

Ešte si nezvykla, že za vlastným rodinným teplom nemusí cestovať cez celé mesto, ale postačí, ak prejde zopár ulíc. Iba niekoľko minút svižnej chôdze ju každý deň delí od náručia dcéry. Práve vzdialenosť od ambulancie bola jedným z kritérií, ktoré dominovali, keď hľadala nový podnájom. Mal sa stať ich dočasným útočiskom, kým...

Za posledné týždne sa jej život otriasol v základoch. Zbali-la svoje aj Ninkine veci a odpútala sa od manžela, ktorý kedysi predstavoval hlavný pilier v jej živote. Bol ním až do bodu, kým sa jej predstavy a sny nerozbili na milióny črepov a viac ich už nebolo možné zlepíť. Pilier sa zrútil. Mohla to vidieť skôr, no akosi naivne odkladala všetky boliestky aj signály zdravého rozumu do najspodnejších priehradiek vo svojom srdci. Kým precitla, bolo už neskoro.

Nielen jej život, ale celý svet sa otriasal v základoch. Aj preto tak intenzívne túžila žiť inak. Presne tak, ako to takmer denne prízvukovala svojim pacientom. Jej súkromná psychiatrická ambulancia nimi praskala vo švíkoch a ona sa všemožne snažila v tomto pomýlenom svete nájsť pre každého kúsok svetla, akýsi bod, maják, či nebodaj prístav, kde by pocítili bezpečie.

Teraz dostala novú príležitosť aj ona sama. Vykúpenú slzami, ale odteraz chce žiť naplno. Pre každý moment. Vychutná si každý okamih a bude jednoducho žiť len pre seba a pre svoju dcéru. Hoci svet zastal, ony dve budú bežať opreteký s osudom a nedovolia nikomu a ničomu, aby ich zlomil.

Zostali samy. Samy vo víre covidových obmedzení, ticha, ktoré sa vkradlo do životov všetkých, a vzostupov aj pádov, ktoré spoločne prekonávali. Stratili všetkých, no oveľa intenzívnejšie našli jedna druhú. Júlia sa rozhodla čo najpevnejšie držať dcérku za ruku a nikdy ju nepustiť. Po strate vlastných rodičov túžila byť dcérkiným stredom vesmíru, a keď sa nakon rozdelili aj jej a Martinove cesty, vedela, že do ich mikrosveta tak skoro nikto ďalší nevstúpi.

Dnes sa v ambulancii zdržala neobyčajne dlho. Celý deň bola akási nesvoja. Všetky rutinné práce, ktoré jej zvyčajne šli odruky, jej trvali nekonečne. Za posledným pacientom zatvorila dvere niečo po šiestej, potom ešte stihla vyplniť potrebné hlásenia do poisťovní, pripraviť sa na sedenia, ktoré absolvuje nasledujúci deň, a vyriešiť zopár restov, ktoré sa jej nakopili, keď obyčajne nestíhala, lebo sa ponáhľala po dcéru do škôlky. Dnes na ňu myslela viac než inokedy.

Martin ju mal popoludní vyzdvihnúť a stráviť s ňou najbližšie štyri dni. Od ich odchodu zo spoločného bytu to bola jeho premiéra. To znamenalo, že Júlii bude nekonečne dlhé štyri dni neskutočne chýbať. Ešte nevedela, ako sa s touto skutočnosťou jej dcérka vnútorne vyrovná, dala mu však jasné inštrukcie. Okrem základných vecí mu kládla na srdce aj to, aby jej umožnil telefonovať s ňou, ak ho o to sama poprosí. Dúfala, že ich prvé odlúčenie obe zvládnu.

Nahovárala si, že čas, ktorý malá strávi s otcom, pomôže aj jej. Veď aj dnes si dopriala luxus – stihla pomôcť trom svojim

pacientom, ktorí akútne potrebovali sedenie, no nevošili sa jej do denného plánu. V tej tme zahliadla aj svetlo na konci tune-la. Hoci nerada, uvedomovala si, že ak Ninkine a Martinove stretnutia nadobudnú periodicitu, zariadi si čas lepšie.

Keď sa pred niekoľkými týždňami lúčila s prácou v nemocnici, ktorú nadovšetko milovala, sľubovala si, že len čo sa skončí toto šialené covidové obdobie, poobzerá sa po nejakej šikovnej mladej opatrovateľke, ktorá by jej pomohla, ak by sa chcela vrátiť k ústavnej psychiatrickej starostlivosti. Aj to však malo nekonečné podmienky, museli by jej vyjsť v ústrety a uvoľniť ju z nočných služieb, čo by zasa znamenalo, že by si ich niekto musel ochotne vziať viac. Zatiaľ by bola pre svojich kolegov viac guľou na nohe ako efektívnou pomocou.

Odkedy odišli od Martina, domáhal sa Ninkinej spoločnosti iba zriedka. Len pred pár dňami však vyštartoval s návrhom, že by si ju k sebe rád vzal na niekoľko dní. Najprv začal s celým týždňom, ale Júlia razantne jeho nápad zamietla. Potom chcel víkend, ideálne predĺžený, a keď aj na túto možnosť zamietavo pokrútila hlavou, vytiahol obohranú pesničku, ako to na súde vybalí so striedavou starostlivosťou. Neverila mu ani slovo, starostlivosť o dcéru ho obťažovala aj v čase, keď spolu žili v jednej domácnosti, určite by sa o ňu nedokázal postarať sám. Nechcela však riskovať, že sa pre jeho maniere bude ich rozvodové konanie zbytočne predlžovať, preto radšej ustúpila a Ninke zbalila oblečenie na štyri dni, ktoré mali stráviť v odlúčení.

Júliu od bytového domu delilo už len zopár metrov. Vstúpila na mokrý priechod pre chodcov práve vo chvíli, keď na semafore zasvietila zelená. Tichý dážď sa postupne menil na intenzívny lejak. Vietor sa opieral do jej svetlosivého kabáta. Dáždnik bol zbytočný, tak ho zložený prevesila cez kabelku.

Pridala do kroku, aby nepremokla do poslednej nitky. Intenzívny zvuk podpätkov uháňajúcich nočným mestom zanikal v prívale dažďa. Júlia si vôbec nevšimla osobu, ktorá sa už hodnú chvíľu držala v jej tesnej blízkosti. Nevidela ju, ani keď prikladala magnet k elektronickému vrátnikovi pri vchode. Dvere za ňou sa pomaly zatvárali. Osoba, ktorá ju sledovala, najprv chcela vsunúť nohu do úzkeho priestoru dverí a zárubne tesne pred zatvorením. Potom si to rozmyslela. Ešte neprišiel vhodný čas. Dnes nie. Možno to skúsi opäť zajtra. Aspoň už vie, kde Júlia Krehlíková aktuálne býva...